

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. P. S.**, zastoupený advokátkou JUDr. Štěpánkou Šilhánkovou, se sídlem V Lipkách 775/1, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti: **D. T.**, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2025, č. j. 55 A 43/2022-66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. XA v k. ú. K. Řešená otázka se týká pouze parcel v daném k. ú., soud proto jeho název nebude pro stručnost opakovat. Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stavebník“) je vlastníkem pozemku parc. č. XB, který k pozemku žalobce přiléhá ze severozápadu. Dne 1. 10. 2019 požádal stavebník o schválení záměru na provedení vrtané studny na svém pozemku. Žádost podal

u Městského úřadu Brandýs nad Labem-Stará Boleslav (dále jen „městský úřad“). Konkrétně žádal o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, o povolení k nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (vodní zákon), i o povolení výjimky ve smyslu § 24a odst. 2 písm. a) a d) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška“).

[2] Stavebník k žádosti přiložil *Žádost o povolení výjimky z § 24a vyhlášky podané dne 1. 10. 2019*, v níž požádal o „povolení výjimky: odst. 2 písm. a) a d)“. V popisu výjimky uvedl, že „není dodržena vzdálenost vrtané studny od kanalizace a komunikace“, a svou žádost odůvodnil tak, že „vrtaná studna nemohla být umístěna jinde z důvodu hydrogeologických podmínek.“ K žádosti dále přiložil *Dokumentaci domovní vrtané studny* na pozemku parc. č. XB ze srpna 2019 (dále jen „dokumentace“), kterou vypracoval Ing. J. F., osoba s odbornou způsobilostí v hydrogeologii. Podle výkresu C4 v dokumentaci – *Umístění vrtané studny vůči zdroji možného znečištění* měla být studna umístěna ve vzdálenosti 5,9 m od kanalizační přípojky na pozemku stavebníka, dále 5,5 m od kanalizačního řadu na pozemku parc. č. 647/1 a ve vzdálenosti 2,5 m od veřejné komunikace na témže pozemku. Schválením záměru studny a odběrem vody v maximálně povoleném množství nemělo podle dokumentace dojít k ohrožení vydatnosti vodních zdrojů v daném místě ani v širším okolí. Záměr počítal s odběrem vody v průměrném množství 0,002 l/s a v maximálním množství 0,2 l/s, 270 l/den, 8 m³/měsíc a 64 m³/rok. Podle dokumentace měla být plánovaná hloubka studny 35 m a studna měla být dostatečně vzdálena od okolních studní, aby neohrožovala jejich vydatnost i při maximálním povoleném odběru vody – nejbližší kopaná studna na pozemku žalobce byla vzdálena cca 38 m. Ing. F. rovněž vypočetl, že předpokládaný depresní kužel studny má poloměr 12 m od středu studny.

[3] Žalobce uplatnil proti záměru námitky, neboť měl za to, že dojde k poklesu hladiny spodních vod, čímž bude ovlivněna výška hladiny vody v jeho studni. **Městský úřad** jako správní orgán prvního stupně však **žádosti stavebníka svým rozhodnutím ze dne 20. 1. 2020 vyhověl** – výrokem I. schválil záměr na provedení studny na pozemku stavebníka, výrokem II. stanovil podmínky pro provedení studny, výrokem III. povolil odběr podzemní vody ze studny a výrokem IV. povolil výjimku pro umístění studny ve vzdálenosti 2,5 m od veřejné komunikace na parc. č. XC. K odvolání žalobce však **žalovaný svým rozhodnutím ze dne 6. 4. 2020 první rozhodnutí městského úřadu zrušil** a věc mu vrátil k novému projednání. Žalovaný dospěl k závěru, že ve vyjádření Ing. F. byla nepřesně zakreslena pozice studny na pozemku žalobce a vyjádření současně neobsahovalo zakreslení studny na pozemku parc. č. XD.

[4] Stavebník následně doplnil vyjádření Ing. F. o korektní zakreslení pozice studny na pozemku žalobce (ve vzdálenosti cca 45 m od plánované studny) i zakreslení studny na pozemku parc. č. XD (ve vzdálenosti cca 35 m od plánované studny).

[5] Žalobce v dalším vyjádření předložil *Zhodnocení hydrogeologických průzkumných prací – domovní vrtaná studna na pozemku parc. č. XE* ze dne 5. 10. 2006 zpracované RNDr. L. H., osobou s odbornou způsobilostí v hydrogeologii. Z něj vyplynulo, že vypočtený depresní kužel jeho studny má poloměr 25 m od středu studny. RNDr. H. doporučil, aby se na nově zřizovaných zdrojích v okruhu 100 m od studny žalobce provedla minimálně tří denní čerpací zkouška s měřením hladin stávajících vodních zdrojů v tomto okruhu. Žalobce

pokračování

rovněž předložil *Posouzení hydrogeologických poměrů na pozemku parc. č. XA* ze dne 17. 8. 2020 zpracované Mgr. R. H., osobou s odbornou způsobilostí v hydrogeologii. Podle daného posouzení existuje riziko negativního ovlivnění studny žalobce, neboť navrhovaná studna má být o cca 15 m hlubší než studna žalobce. Pro zpracování vypovídajícího hydrogeologického posudku hodnotícího „*vzájemné ovlivnění existujících nebo zamýšlených studní na pozemcích parc. č. XA, XD a XB je nutné získat aktuální data ze všech dotčených pozemků [...] za účelem změření úrovně hladiny podzemní vody a provedení čerpací zkoušky z povolené studny při čerpání množství vody odpovídajícímu množství vody, o jehož povolení je žádáno.*“ Žalobce ve svém vyjádření navrhl provedení čerpací zkoušky podle doporučení hydrogeologů, po níž by mělo následovat vypracování hydrogeologického posudku.

[6] K vyjádření žalobce předložil následně stavebník stanovisko Ing. F. Ten zejména uvedl, že případné ovlivnění výšky hladiny vody ve studni žalobce je závislé na množství odběru vody ze studny stavebníka. Proto bude na studni stavebníka při jejím vystrojení proveden doplňkový hydrogeologický průzkum k ověření správnosti navrženého technického řešení a předpokládaného rozsahu jímání podzemní vody. Podle výsledků průzkumu lze upřesnit parametry jejího vystrojení a následného čerpání vody.

[7] Dne 17. 3. 2021 vydal městský úřad v pořadí druhé rozhodnutí, kterým žádosti stavebníka vyhověl. Dané rozhodnutí se svými výroky obsahově shodovalo s jeho prvním rozhodnutím. V odůvodnění uvedl, že podle dokumentace zpracované Ing. F. záměr studny neovlivní výšku hladiny vody ve studni žalobce. Doplnil, že s ohledem na poloměr depresních kuželů obou studní jsou studny od sebe vzdáleny s dostatečnou rezervou, aby nemohlo docházet k jejich ovlivňování. V tomto směru tak bylo vyhověno požadavkům zhodnocení RNDr. H. Ve vztahu k vyjádření Mgr. H. městský úřad uvedl, že se nejedná o oponentní hydrogeologické posouzení k dokumentaci, nýbrž o „*holé konstatování.*“ Žádné jiné odborné posouzení ani znalecký posudek žalobce nepředložil. K odvolání žalobce následně **žalovaný svým rozhodnutím ze dne 8. 7. 2021 druhé rozhodnutí městského úřadu zrušil** a věc mu vrátil k novému projednání. Žalovaný upozornil, že městský úřad sice povolil stavebníkovi výjimku k umístění studny ve vzdálenosti 2,5 m od veřejné komunikace [ve smyslu § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky], ale nepovolil mu výjimku k umístění studny ve vzdálenosti 5,5 m od kanalizačního řádu, resp. 5,9 m od kanalizační přípojky [ve smyslu § 24a odst. 2 písm. a) vyhlášky]. Rovněž městský úřad zavázal, aby do dokumentace (resp. připojeného vyjádření hydrogeologa) doplnil povinnost při provádění stavby provést doplňkový hydrogeologický průzkum (včetně čerpací a stoupací zkoušky), nebo aby informoval účastníky řízení o tom, že hodlá do výroku dalšího společného povolení vložit podmínku ukládající provedení doplňkového hydrogeologického průzkumu.

[8] Následně stavebník doplnil svou žádost o další vyjádření Ing. F. Ten uvedl, že při vystrojení studny bude proveden doplňkový hydrogeologický průzkum – dojde ke změření výšky hladin vod ve studnách na pozemcích žalobce a parc. č. XD, a to před zahájením vrtných prací a po jejich skončení, pokud tato měření vlastníci pozemků umožní. O měření bude sepsán protokol. Dále bude po vystrojení studny provedena čerpací a stoupací zkouška s měřením sousedních studní na pozemcích žalobce a parc. č. XD. O provedení doplňkového hydrogeologického průzkumu bude sepsána závěrečná zpráva, která bude předložena městskému úřadu. Součástí závěrečné zprávy bude vyhodnocení čerpací a stoupací zkoušky.

[9] Dne 17. 1. 2022 vydal městský úřad pod č. j. MÚBNLSB-OŽP-6530/2022-FOLJA v pořadí třetí rozhodnutí, kterým žádosti stavebníka vyhověl (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Městský úřad výrokem I. schválil záměr na provedení studny na pozemku stavebníka. Dále výrokem II. stanovil podmínky pro provedení studny. Nad podmínky uvedené v předchozích rozhodnutích doplnil zejména body 7. a 8., podle nichž *musí být před zahájením prací a v jejich průběhu za přítomnosti hydrogeologa sledována výška vodního sloupce v nejbližších okolních studních. V případě zjištění ovlivnění či podezření na ovlivnění některé z okolních studní musí být práce okamžitě zastaveny, vodoprávní úřad musí být o této skutečnosti informován a musí být provedena opatření navržená osobou s odbornou způsobilostí v hydrogeologii. Po dokončení stavby musí stavebník požádat o kolaudační souhlas a k žádosti doložit mimo jiné projektovou dokumentaci skutečného provedení stavby a závěrečnou zprávu o provedení doplňkového hydrogeologického průzkumu s vyhodnocením čerpací a stoupací zkoušky.* Dále městský úřad výrokem III. povolil odběr podzemní vody ze studny a výrokem IV. povolil a) výjimku z § 24a odst. 2 písm. a) vyhlášky pro umístění vrtané studny ve vzdálenosti 5,5 m od kanalizačního řádu na pozemku parc. č. 647/1 a b) výjimku z § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky pro umístění vrtané studny ve vzdálenosti 2,5 m od veřejné komunikace na téže pozemku.

[10] O odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodl žalovaný dne 11. 4. 2022 pod č. j. 040857/2022/KUSK tak, že jej podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil. Ve výroku II. zpřesnil podmínku č. 2, podle níž bude stavba provedena podle ověřené projektové dokumentace „*pod dozorem hydrogeologa.*“ Výrok III. doplnil o limit odebíraného množství podzemní vody „*max 270 l/den*“ a vypustil poslední odstavce výroku obsahující závěry z vyjádření Ing. F, podle nichž schválením záměru nedojde k ohrožení vydatnosti dalších vodních zdrojů v oblasti. Výrok IV. změnil v části a) tak, že doplnil povolení výjimky k umístění studny *ve vzdálenosti 5,9 m od kanalizační přípojky* na pozemku stavebníka. Rovněž vypustil poslední dva odstavce výroku obsahující závěry z vyjádření Ing. F. Doplnil, že „*kromě výše uvedeného se ponechávají jednotlivé výroky napadeného rozhodnutí v nezměněné podobě [včetně celého výroku I.]*“

[11] V odůvodnění daného rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že městský úřad zatížil prvostupňové rozhodnutí několika vadami. Současně však městský úřad shromáždil dostatek podkladů rozhodnutí, na jejichž základě si lze o stavu věci učinit dostatečně zřetelný obraz, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný rovněž zohlednil, že přezkoumával v pořadí třetí rozhodnutí městského úřadu v dané věci. S ohledem na to považoval za efektivnější vady prvostupňového rozhodnutí napravit v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[12] Žalovaný v odůvodnění mimo jiné uvedl, že městský úřad pochybil při formulaci výroku, jímž povoloval výjimku podle § 24a odst. 2 písm. a) vyhlášky, neboť opomněl uvést výjimku k umístění studny ve vzdálenosti 5,9 m od kanalizační přípojky. Tento nedostatek však mohl žalovaný v odvolacím řízení napravit doplněním dané výjimky do prvostupňového rozhodnutí.

[13] Žalovaný se dále vyjádřil k námitce žalobce, že prvostupňové rozhodnutí nemohlo být vydáno bez znalosti výsledků předchozího hydrogeologického průzkumu. K tomu

pokračování

žalovaný uvedl, že odběr podzemní vody z navržené studny „nepředstavuje nijak zvlášť náročný způsob jímání, že předchozí hydrogeologická prozkoumanost předmětného území je relativně dobrá, a že tak [Ing. F.] mohl zpracovat relevantní vyjádření [posudek] [...] k umístění [...] studny stavebníka v souladu s ust. 4.1.4 ČSN 75 5115 i bez toho, aby měl k dispozici podrobné informace získané z hloubení průzkumného hydrogeologického vrtu přímo v místě plánované vrtané studny.“ Žalovaný považoval vyjádření Ing. F. za dostatečný podklad k vydání prvostupňového rozhodnutí. Současně zdůraznil, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje podmínky 7. a 8. uvedené ve výroku II., které brání tomu, aby byla studna užívána „dříve, než bude průzkumem ověřen odborný předpoklad, že při [povoleném] odběru podzemní vody [...] nedojde k negativnímu ovlivnění [sousedních studní].“ Tímto bylo rovněž do velké míry vyhověno požadavkům Mgr. H. a RNDr. H. Žalovaný doplnil, že skutečný dosah depresního kužele studny stavebníka bude ověřen při doplňkovém hydrogeologickém průzkumu. Za těchto podmínek byly podle žalovaného zájmy žalobce dostatečně chráněny.

[14] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou podanou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). V žalobě namítal, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí sice zčásti změnil, ve zbytku jej však nepotvrdil ve smyslu § 90 odst. 5 správního řádu. Žalovaný nemohl rovněž změnit výrok o výjimce podle § 24a odst. 2 písm. a) vyhlášky – o této výjimce se totiž žádné řízení nevedlo a městský úřad o ní sám nerozhodl. Nadto nebyl výrok v rozsahu rozšířené části a) odůvodněn. Dále namítal, že podle § 26 vyhlášky nelze při umísťování jedné stavby povolit více výjimek – takový postup je v rozporu s doslovným gramatickým výkladem daného ustanovení, podle něhož „je možná výjimka“, a nikoli *výjimky*. Žalovaný však této námitce nevyhověl, aniž by svůj názor zdůvodnil. Žalobce rovněž trval na své odvolací námitce, podle níž nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti – nebyl proveden předchozí hydrogeologický průzkum a vyjádření Ing. F. neobsahuje správné, vyčerpávající a bezrozporné informace.

[15] Krajský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl. V jeho odůvodnění uvedl, že žalovaný neformuloval výrok svého rozhodnutí zcela v souladu se zněním zákona. Současně však upozornil, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu pouze takové pochybení, které představovalo podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Soud doplnil, že postup žalovaného je dostatečně určitý, srozumitelný a nevzbuzuje pochybnosti – v kontextu formulace výroku i odůvodnění jeho rozhodnutí zřetelně změnil toliko výroky II., III. a IV. prvostupňového rozhodnutí a ve zbytku jej potvrdil.

[16] V otázce doplnění výroku o výjimce soud uvedl, že řízení o výjimce bylo zahájeno a městský úřad jej vedl. „[P]řestože podaná žádost není v tomto ohledu precizní, je z ní ve spojení s projektovou dokumentací, na níž odkazuje [viz obrázek C4], seznatelné, že se týká jak výjimek dle § 24a odst. 2 písm. d) [odstup od komunikace], tak výjimek dle § 24a odst. 2 písm. a) vyhlášky [...] [odstup od kanalizačního řádu a odstup od kanalizační přípojky]“ (srov. odst. 45 napadeného rozsudku). Ačkoli stavebník v textové části žádosti výjimku vztahující se k odstupu studny od kanalizační přípojky nezmínil, jeho žádostí bylo zahájeno i řízení o této výjimce, neboť její potřeba přímo vyplývala z připojené dokumentace. Podle krajského soudu tak žalovaný nepřekročil předmět řízení, nýbrž pouze doplnil výrok způsobem, kterým celý předmět řízení vyčerpал. Tuto změnu rovněž řádně odůvodnil. Soud

také uvedl, že doplnění výjimky nemůže být pro žalobce překvapivé, neboť právě její absence představovala důvod pro zrušení druhého rozhodnutí městského úřadu. Stejně tak žalovaný podle soudu materiálně neporušil zásadu dvojinstančnosti, neboť se žalobce k možnému povolení výjimky vyjadřoval v doplnění námitek ze dne 13. 10. 2021, tedy před vydáním prvostupňového rozhodnutí. V tomto směru proto jeho práva zkrácena nebyla.

[17] Krajský soud nesouhlasil ani s názorem žalobce, že při umisťování stavby lze povolit pouze jednu výjimku ve smyslu § 26 vyhlášky ve spojení s § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Z doslovné formulace daných ustanovení nelze dovozovat, že by nebylo přípustné při umisťování studny povolit více výjimek pro odstupové vzdálenosti od několika různých možných zdrojů znečištění.

[18] K námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud uvedl, že správní orgány vycházely zejména z hydrogeologického posouzení Ing. F., který jej v průběhu správního řízení doplňoval. Na jeho základě dospěly k závěru, že hydrologické poměry v území jsou zmapovány dostatečně. Ačkoli nebyl v konkrétním místě vystrojení studny zjištěn přesný hydrogeologický profil ověřený průzkumným vrtem, vyjádření Ing. F. obsahuje popis daného profilu vycházející z geologických průzkumů, které byly v okolí provedeny dříve (v lokalitě je již několik studní umístěno) i z informací dostupných z Geofondu.

[19] Krajský soud se s názorem správních orgánů ztotožnil. Z vyjádření Ing. F. vyplynulo, že mu jsou poměry v lokalitě známy z dostupných a dostatečných podkladů. Jeho posouzení je přesvědčivé, dostatečně odůvodněné a žalobce jej svými námitkami relevantně nezpochybnil. Soud rovněž poukázal na to, že podle technických norem ČSN není nutné provádět hydrogeologický průzkum, pokud má být způsob jímání nenáročný nebo pokud jsou podstatné údaje již dostatečně známy. V tomto směru podotkl, že podle žalovaného odběr podzemní vody z navržené studny „*nepředstavuje nijak zvlášť náročný způsob jímání.*“ Za dané situace nebylo nutné provádět předchozí doplňkový hydrogeologický průzkum včetně vrtné a čerpací zkoušky před rozhodnutím ve věci.

[20] Nadto krajský soud připomněl, že podle podmínek 7. a 8. uvedených ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí má být v průběhu prací při vystrojení studny doplňkový hydrogeologický průzkum včetně čerpací a stoupací zkoušky proveden. K ochraně práv žalobce byly do podmínek pro provedení stavby promítnuty i další povinnosti a omezení včetně těch, které korespondují s vyjádřeními Mgr. H. a RNDr. H. Obsah těchto vyjádření proto se závěry Ing. F. nekoliduje. Samotná skutečnost, že studna stavebníka vzhledem ke skutkovým zjištěním s největší pravděpodobností neovlivní ostatní studny v lokalitě, pak podle krajského soudu není v rozporu se stanovením podmínky následného ověření, že tomu tak skutečně je.

[21] Namítal-li nakonec žalobce, že v řízení před správními orgány existovaly rozpory ve skutkových okolnostech oproti jiným řízením vedeným v dané lokalitě, krajský soud uvedl, že dané námitky směřují k postupu Ing. F. v tomto jiném řízení, nikoli v nyní projednávané věci. Z toho důvodu se danými námitkami nezabýval.

pokračování

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[22] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[23] Stěžovatel v první řadě trvá na své žalobní námitce, podle níž žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou, jelikož nezměněnou část prvostupňového rozhodnutí nepotvrdil ve smyslu § 90 odst. 5 správního řádu. Soud dále při svém právním posouzení nezohlednil závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006-46, publ. pod č. 1109/2007 Sb. NSS. Soud naopak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 78/2012-45, který však podle stěžovatele na daný případ aplikovat nelze, neboť není možné „dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdy by k vadě řízení vůbec nedošlo.“ Stěžovatel má za to, že krajský soud nemohl vyvozovat existenci a znění výroku rozhodnutí žalovaného z kontextu výrokové části a odůvodnění daného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím. Odkazem na kontext rozhodnutí nelze v daném případě překlenout vady rozhodnutí žalovaného. Na základě tohoto postupu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nadto se údajný kontext rozhodnutí, o němž krajský soud svou argumentaci opírá, v rozhodnutí žalovaného nenachází.

[24] Dále stěžovatel opakuje, že městský úřad nezačal řízení o výjimce k umístění studny ve vzdálenosti 5,9 m od kanalizační přípojky podle § 24a odst. 2 písm. a) vyhlášky. Nesouhlasí přitom s posouzením krajského soudu, podle něhož obsah žádosti vyplývá z dokumentace. Stavebník totiž v textové části žádosti na dokumentaci neodkázal, a proto o povolení výjimky fakticky nepožádal. Samotný jediný výkres C4 v dokumentaci rovněž není samostatnou žádostí o povolení výjimky ani dostatečným odůvodněním takové žádosti. V dokumentaci je pouze zakreslena trasa kanalizační přípojky ve vzdálenosti 5,9 m od navrhované studny. Z této skutečnosti nelze vyvodit, že stavebník o povolení výjimky skutečně požádal.

[25] Stejně tak opětovně zdůrazňuje, že městský úřad rozhodnutí o povolení výjimky nevydal. Jestliže prvostupňové rozhodnutí o povolení výjimky neexistovalo, nemohl žalovaný hodnotit jeho zákonnost a správnost, a tím pádem jej nemohl ani změnit postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Jelikož tak žalovaný vydal zcela nové rozhodnutí o povolení výjimky, nemohl krajský soud na daný případ aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48.

[26] Stěžovatel rovněž poukazuje na druhé rozhodnutí žalovaného, podle něhož městský úřad může „[d]alší společné povolení [...] vydat jen v případě, že nejpozději souběžně s vydáním společného povolení bude povolena [...] také výjimka z ust. § 24a odst. 2 písm. a) vyhlášky.“ V kontextu tohoto odůvodnění pro něj bylo třetí rozhodnutí žalovaného překvapivé, neboť měl za to, že „společné povolení nemůže být [městským úřadem], ani následně žalovaným vydáno pro rozpor se zákonem.“ Ve věci došlo i k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, neboť žalovaný stěžovateli neposkytl reálnou možnost oponovat změně jeho právního názoru. Krajský soud se rovněž nevypořádal s judikaturou správních soudů vztahující se k této otázce. Dále stěžovatel poukazuje na to, že dokumentace neobsahuje

doporučení pro povolení výjimky pro umístění studny ve vzdálenosti 5,9 m od kanalizační přípojky. K napadenému rozsudku rovněž uvádí, že „*se nevypořádal se stavem dokazování v [rozhodnutí žalovaného] [např. žalovaným neuvedené důkazy a podklady pro povolení výjimky]*.“

[27] V dalším námitkovém okruhu stěžovatel trvá na své interpretaci ustanovení § 169 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 26 vyhlášky. Tvrdí, že na jejich základě lze povolit nanejvýš jednu výjimku „*z jednoho ‚povolujícího‘ ustanovení přísl. prováděcího právního předpisu.*“ Opakuje přitom, že tento závěr vyplývá z doslovného gramatického výkladu ustanovení, v nichž zákonodárce použil jednotné číslo slova „*výjimka*“. Krajský soud se v tomto ohledu žalobní námitkou nezabýval a pouze se implicitně ztotožnil s posouzením správních orgánů.

[28] Stěžovatel taktéž rozvíjí svou žalobní námitku, podle níž došlo k vydání prvostupňového rozhodnutí nezákonně, neboť nebyl proveden předchozí hydrogeologický průzkum. Stěžovatel ve správním řízení předložil závěry RNDr. H. a Mgr. H., jakož i dokument *HG posouzení – závěrečná zpráva [průzkumný hydrogeologický vrt] lokalita: K. parcela č. XD ze září 2006 RNDr. J. Š Z* nich podle kasačního bodu vyplývá, že „*je potřeba provést a předložit výsledky hydrogeologického průzkumu a čerpací a stoupací zkoušky, neboť zde existují důvodné pochybnosti o možnosti ovlivnění vydatnosti stěžovatelovy studny.*“ S ohledem na to krajský soud chybně neprovedl důkaz dokumentem *HG posouzení – závěrečná zpráva*.

[29] Stěžovatel nesouhlasí s postupem městského úřadu, který stavbu studny povolil s tím, že se splněním podmínek pro vydání daného rozhodnutí bude zabývat až následně. Takový postup nedává žádný rozumný smysl a je v rozporu se zákonným požadavkem na ověření souladu stavby s obecnými požadavky na výstavbu, a to před vydáním společného povolení, což měl krajský soud reflektovat i v kontextu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014, č. j. 1 As 12/2014-135, publ. pod č. 3129/2014 Sb. NSS. Stejně tak měl být před vydáním prvostupňového rozhodnutí ověřen skutečný dosah depresního kužele studny stavebníka. V tomto směru stěžovatel nesouhlasí s postupem, který Ing. F. zvolil k výpočtu depresního kužele, neboť se rozchází s metodou použitou RNDr. H. v jeho vyjádření. Krajský soud v této otázce pochybil, neboť se bez dalšího se závěry Ing. F. ztotožnil. Stěžovatel má dále za to, že mezi odst. 52 napadeného rozsudku a závěry posouzení Mgr. H. existuje rozpor. Podle Mgr. H. nelze „*na základě dostupných informací [...] zpracovat vypovídající nezávislý hydrogeologický posudek,*“ jelikož je k němu nutno získat aktuální relevantní data. Krajský soud však uvedl, že „*o území existuje řada informací a další hydrogeolog by tak mohl pracovat v zásadě se stejným rozsahem podkladů jako Ing. F.*“

[30] Stěžovatel taktéž namítá, že zjištění skutkového stavu je povinností správních orgánů a nelze ji přesunout na Ing. F. Ten navíc ve svých vyjádřeních neuvedl, z jakých podkladů vycházel. Stejně tak krajský soud neuvedl, jaké konkrétní aktuální informace potřebné k posouzení žádosti stavebník předložil. Stěžovatel má za to, že názor, že umístěním studny nebude ovlivněna vydatnost jeho studny, vyplývá výhradně z vyjádření Ing. F. a žádné další podklady jej nepodporují. K tomu doplňuje, že hydrologické poměry v území byly zmapovány nedostatečně, což vyplývá např. ze skutečností zjištěných ve správním řízení vedeném před městským úřadem pod sp. zn. OŽP22331/2020-FOLJA. Stěžovatel na dané skutečnosti odkázal již v řízení před krajským soudem, který se jimi však chybně nezabýval

pokračování

a ani neuvedl, proč neprovedl důkaz obsahem správního spisu vedeným v dané věci. V těchto pochybeních spatřuje stěžovatel vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[31] Stěžovatel nakonec poukazuje na odst. 55 napadeného rozsudku, podle něhož „*vyjádření [Ing. F.] obsahuje popis geologické i hydrogeologické situace dané lokality, přičemž bere v úvahu i vzdálenost stavby od dalších studní v oblasti [str. 14 a 15 dokumentace studny], která je více než trojnásobná oproti dosahu vypočteného depresního kužele.*“ K tomu stěžovatel namítá, že strany 14 a 15 dokumentace neobsahují informace o studni na pozemku parc. č. XD. Rovněž připomíná, že vzdálenost od jeho studny byla v dokumentaci uvedena chybně a teprve následně byla opravena. Z těchto důvodů je odkaz krajského soudu na str. 14 a 15 dokumentace vadný. Výše uvedené námitky podle stěžovatele „*zakládají důvodnou pochybnost o věrohodnosti tvrzení Ing. F. a [...] o zjištění stavu věci,*“ což krajský soud „*vyhodnotil odlišně, a dle stěžovatelova názoru vadně.*“

[32] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného rozsudku a Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[33] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[34] Kasační stížnost není důvodná.

[35] Úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost „*musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt [byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu],*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS, odst. [5]). Jestliže tak nečiní, nemíří proti rozhodovacím důvodům krajského soudu, a tudíž neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s. Taková kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná (srov. odst. [12] uvedeného rozsudku).

[36] Zdejší soud dále připomíná, že stěžovatel je v kasační stížnosti povinen „*cíleně reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho argumentaci,*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022-46, odst. [16]). Pokud se stěžovatel omezí na tzv. prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by s ním věcně polemizoval, nedostojí tím své povinnosti „*v kasační stížnosti vylicít, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení, či závěrů se měl [krajský] soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována [...]. Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě se proto nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1*

s. ř. s.,“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 As 58/2021-40, odst. [16]).

[37] Kasační soud rovněž podotýká, že § 104 odst. 4 s. ř. s. upravuje mimo jiné zákaz nových námitek v řízení o kasační stížnosti, pokud bylo možné námitky uplatnit již v řízení před krajským soudem (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 464/2018-24, odst. [24], nebo ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008-104). Smyslem této úpravy je zachovat charakter řízení o kasační stížnosti a zabránit stěžovateli, aby v kasační stížnosti uplatnil jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, právní stav k 31. 5. 2019, dostupné v systému ASPI, k § 104 odst. 27).

[38] Na úvod samotného věcného přezkumu Nejvyšší správní soud v obecnosti zdůrazňuje, že kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Míra precizace kasačních bodů do značné míry ovlivňuje to, jaké soudní ochrany se stěžovateli dostane. Čím méně je námitka konkrétní, tím obecněji k ní správní soud může přistoupit a posuzovat ji, neboť není naprosto namístě, aby za stěžovatele domýšlel argumenty, které kasační stížnost podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by funkci advokáta stěžovatele (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

[39] Touto optikou hodnotil Nejvyšší správní soud jednotlivé kasační námitky v posuzované věci. Zdejší soud považuje za potřebné na úvod upozornit, že projednávaná kasační stížnost svou kvalitou ani vzdáleně neodpovídá standardu, jehož by podání adresovaná Nejvyššímu správnímu soudu měla dosahovat. Kasační stížnost je velmi těžko uchopitelná: obsažená argumentace je značně nepřehledná a kostrbatá, individuální námitky se překrývají a cyklí a jednotlivé větné celky nedávají samy o sobě ani v kontextu s jinými dobrý smysl. Stěžovatel podstatnou část kasační stížnosti vůbec nesměruje proti napadenému rozsudku, ač je k tomu podle výše uvedené judikatury povinen, nýbrž proti rozhodnutím správních orgánů, jiným dokumentům či zcela nesouvisejícím řízením. Nelze rovněž opomenout, že celkový rozsah kasační stížnosti a navazujících podání (přibližně 30 stran) excesivně překračuje míru reakce, která by byla pro uplatnění kasačních námitek potřebná, což Nejvyšší správní soud rovněž v rámci vypořádání kasačních bodů zohlednil v souladu s judikaturou zdejšího soudu (srov. rozsudky ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48, odst. [34], nebo ze dne 4. 8. 2023, č. j. 10 Afs 12/2021-75, odst. [50]).

III. a) K nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[40] Nejvyšší správní soud se v rámci přezkumu kasačních námitek nejprve zaměří na námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku či na existenci jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Platí totiž, že pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, zpravidla již není prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

pokračování

[41] Kasační stížnost obsahuje množství námitek nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů; v části z nich má stěžovatel za to, že se krajský soud dostatečně nezabýval jeho žalobní argumentací, resp. nezdůvodnil, proč jí nepřesvědčil. Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že stěžovatel vždy současně s danou námitkou polemizuje s odůvodněním napadeného rozsudku – buďto namítá, že krajský soud založil napadený rozsudek na nesprávném právním posouzení, anebo na chybných skutkových závěrech. Na tomto místě lze připomenout, že *„nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí,“* (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 9. 2025, č. j. 10 Azs 131/2025-30, odst. [24]). Pokud stěžovatel obsáhle nesouhlasí s důvody, na nichž je argumentace napadeného rozsudku vystavěna, je zřejmé, že jsou mu tyto důvody známy. V takovém případě mu nelze z logiky věci přisvědčit, že napadený rozsudek není možné pro absenci daných důvodů přezkoumat (v podobnostech srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Afs 166/2018-65, odst. [14], nebo ze dne 20. 11. 2025, č. j. 3 As 37/2025-54, odst. [27]).

[42] Má-li stěžovatel za to, že se krajský soud nevypořádal *„se stavem dokazování v rozhodnutí žalovaného“* ve vztahu k povolení výjimky pro umístění studny ve vzdálenosti 5,9 m od kanalizační přípojky, zdejší soud s ohledem na obecnost dané námitky rovněž pouze obecně podotýká, že krajský soud tuto otázku obsáhle a důsledně hodnotil v odst. 45 napadeného rozsudku. Rovněž nelze souhlasit s tvrzením, že krajský soud neposuzoval námitku týkající se interpretace ustanovení § 169 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 26 vyhlášky. Soud zopakoval závěry žalovaného (srov. odst. 49 napadeného rozsudku), a následně je v rámci vlastního posouzení aproboval (srov. odst. 65 napadeného rozsudku). Daná kasační námitka proto není důvodná.

[43] Stejně tak se nelze ztotožnit s názorem, že z napadeného rozsudku není seznatelné, jaké konkrétní a aktuální podklady k posouzení žádosti stavebník předložil. Soud několikrát výslovně uvedl, že správní orgány vycházely především z odborného vyjádření Ing. F. a jeho navazujících doplnění, v nichž se hydrogeolog vypořádal s požadavky žalovaného i námitkami stěžovatele (srov. např. odst. 49 až 52, 55 až 57 či 67 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud pouze doplňuje, že podklady, z nichž Ing. F. vycházel, jsou uvedeny na str. 2, 3 a 16 dokumentace, což reflektoval i krajský soud v odst. 57 a 66 napadeného rozsudku.

[44] Konečně nelze souhlasit ani s tvrzením, že se krajský soud nezabýval skutečnostmi vyplývajících z řízení vedeného městským úřadem pod sp. zn. OŽP22331/2020-FOLJA. Soud výslovně uvedl, že tyto námitky směřují k tomuto jinému řízení, v němž je měl stěžovatel uplatnit (srov. odst. 58 napadeného rozsudku), a proto nejsou pro posuzovaný případ relevantní. Pokud stěžovatel s tímto hodnocením krajského soudu nesouhlasí, nepředkládá v tomto směru žádné námitky věcně polemizující s odůvodněním uvedeným v daném odstavci napadeného rozsudku. Naopak, omezuje se na prostý nesouhlas s posouzením krajského soudu, taková námitka je však ve smyslu výše uvedené judikatury podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nekvalifikovaná, a zdejší soud se jí proto nezabýval. Co se týče tvrzené absence zdůvodnění, proč krajský soud neprovedl dokazování obsahem předmětného správního spisu, ani v tomto směru se nelze k názoru stěžovatele přiklonit. Kasační soud upozorňuje, že podle odst. 70 napadeného rozsudku *„[s]oud neprovedl důkaz*

obsahem správního spisu, neboť tyto listiny jsou součástí předložené spisové dokumentace, kterou měl soud k dispozici a z níž vycházel, přičemž její obsah není předmětem dokazování.“ Současně Nejvyšší správní soud uvádí, že předmětný spis je součástí spisového materiálu předloženého správními orgány zdejšímu soudu. Ani tato námitka proto není důvodná. Nejvyšší správní soud konečně doplňuje, že ani on sám *ex officio* neshledal, že by napadený rozsudek byl v jakémkoli dalším ohledu nepřezkoumatelný, důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto dán není.

III. b) K dalším kasačním námitkám

[45] V první řadě stěžovatel setrvává na svém žalobním bodu vztahujícím se k nezákonnému výroku rozhodnutí žalovaného.

[46] Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. „[s]oud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[47] Stěžovatel namítá, že krajský soud aplikoval závěry judikatury kasačního soudu v dané otázce nesprávně. S tím však Nejvyšší správní soud s ohledem na svou rozhodovací praxi nesouhlasí – stěžovatelem uvedená judikatura je s touto rozhodovací praxí v souladu. Lze poukázat např. na rozsudek ze dne 13. 11. 2023, č. j. 3 Afs 81/2021-58, podle něhož „*ne každé procesní pochybení ve správním řízení musí nutně vést ke zrušení správního rozhodnutí; důvodem pro takový postup je pouze natolik závažná procesní vada, u níž nelze vyloučit její vliv na zákonnost následně vydaného správního rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]*.“ Takový postup je namísto tehdy, „*je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo*,” (srov. rozsudek ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39). „*Dané ustanovení předpokládá, že a contrario nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takového porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*,” (srov. rozsudek ze dne 10. 3. 2023, č. j. 8 As 169/2021-39). V každém případě „*je však povinností soudu, aby zvážil, nakolik mají zjištěné vady vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a své úvahy vtělil do odůvodnění rozsudku*,” (srov. rozsudek ze dne 18. 2. 2022, č. j. 1 Afs 332/2021-61).

[48] Uvedené závěry rozhodovací praxe zdejšího soudu reflektuje i doktrína: „*Existenci vady je třeba posuzovat v kontextu celého řízení [...]. Přitom se přiblíží zejména k tomu, zda porušení pravidel řízení ve svém důsledku vedlo k porušení práv účastníka řízení, nebo zda i přes určitá pochybení bylo procesní právo účastníka zachováno a naplněno, resp. zda byl v dalším řízení poskytnut účastníkovi dostatečný prostor k tomu, aby své procesní právo, které bylo porušeno, dodatečně realizoval. [...] Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí jsou pouze takové případy porušení ustanovení právních předpisů o řízení před správními orgány, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí. V případě, že vada řízení zcela jistě neovlivnila obsah žalobou napadeného rozhodnutí, tedy pokud by obsah rozhodnutí byl totožný, i kdyby k vadě nedošlo, neexistuje žádný vztah mezi vadou řízení a zákonností rozhodnutí. V ostatních*

pokračování

případech, kdy nelze jednoznačně dovodit, že vada řízení neovlivnila obsah napadeného rozhodnutí, je třeba dospět k závěru, že mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí,“ (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, právní stav k 31. 5. 2019, dostupné v systému ASPI, k § 76 odst. 26 a 29).

[49] Z uvedeného zřetelně vyplývá, že důvod pro zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nastává tehdy, pokud (I.) je rozumně představitelné, že by byl obsah rozhodnutí ve věci samé nebýt vady řízení před správním orgánem jiný, a zároveň (II.) není vyloučeno, že vada řízení vedla k porušení zákonnosti, tj. k porušení práv účastníka řízení, která v důsledku toho nemohl řádně realizovat, což se negativně projevilo v jeho právní sféře.

[50] Báze předmětné kasační námitky spočívá v tvrzení, že z kontextu rozhodnutí žalovaného nelze dovozovat (či není zřejmé), že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdy by k vadě řízení nedošlo. Tato argumentace se však zcela míjí s nosnými důvody vypořádání korespondující žalobní námitky krajským soudem. Soud netvrdil, že by byl výrok rozhodnutí žalovaného při absenci předmětné vady stejný jako v případě, kdy by vada nenastala, nýbrž že vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Krajský soud výslovně uvedl, že z obsahu rozhodnutí je zcela zřejmé, jaké výroky prvostupňového rozhodnutí žalovaný změnil, jeho postup nevzbuzuje pochybnosti a je určitý a srozumitelný (srov. odst. 42 napadeného rozsudku). Proto se předmětný nedostatek výroku do veřejných subjektivních práv stěžovatele nijak negativně nepromítl. Ostatně stěžovatel sám ani netvrdí, zda a jak se uvedená vada v jeho právech odrazila. Předmětná kasační námitka je zcela mimoběžná, a proto není důvodná.

[51] Podle § 24a odst. 2 písm. a) vyhlášky je „[n]ejmenší vzdálenost studny od zdrojů možného znečištění je stanovena podle druhu možného zdroje znečištění pro málo propustné prostředí takto: žumpy, malé čistírny, kanalizační přípojky 12 m.“

[52] Podle další kasační námitky stavebník žádost o povolení výjimky k umístění studny ve vzdálenosti 5,9 m od kanalizační přípojky nepodal, a městský úřad proto dané řízení nezahájil. Zdejší soud v tomto směru poukazuje na obsah žádosti a dokumentace (srov. odst. [2] výše) – soud souhlasí s obecnými závěry krajského soudu týkajícími se této otázky: žádost o povolení výjimky je pojata obecně, v důsledku čehož mohly vyvstat nejasnosti o jejím obsahu. Rovněž lze přisvědčit krajskému soudu, že „k nejasnostem přispěl sám stavebník, jelikož v textové části své žádosti konkrétní výjimku 5,9 m od kanalizační přípojky výslovně nezmínil,“ (srov. odst. 45 napadeného rozsudku).

[53] Nelze však souhlasit se stěžovatelem v tom směru, že stavebník o povolení výjimky nepožádal a že na základě dané žádosti nebylo řízení o výjimce zahájeno. Již z obsahu žádosti je seznatelné, že stavebník žádal o povolení výjimky k umístění studny podle § 24a odst. 2 písm. a) vyhlášky. Tuto skutečnost výslovně v žádosti konkretizoval, neboť žádal o povolení výjimky ve vztahu ke „kanalizaci.“ Doručením této žádosti došlo k zahájení předmětného řízení ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu: „Řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.“

[54] Stejně tak nelze stěžovateli – s ohledem na výše uvedené – přisvědčit v tom směru, že by obsah žádosti vycházel výhradně z výkresu C4, případně že by chybějící odkaz na něj znemožňoval o žádosti rozhodnout. Nejvyšší správní soud podotýká, že dokumentace je součástí správního spisu a na jejím základě byly zjištěny relevantní skutkové okolnosti a byla konkretizována předmětná žádost. Z této konkretizace je zřetelné, že stavebník žádal o povolení výjimky v rozsahu uvedeném právě ve výkresu C4. Taktéž lze upozornit, že dokumentace obsahuje odůvodnění žádosti o povolení výjimky v části B.1.c) na str. 3 a 4. V tomto směru proto kasační soud souhlasí s hodnocením napadeného rozsudku v odst. 45: „*přestože podaná žádost není [...] precizní, je z ní ve spojení s projektovou dokumentací seznatelné, že se týká výjimky dle § 24a odst. 2 písm. a) vyhlášky.*“ Uvedená námitka proto není důvodná.

[55] Stěžovatel má dále za to, že v důsledku absence rozhodnutí o žádosti o povolení předmětné výjimky nemohl žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnit postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. K tomu kasační soud pouze podotýká, že krajský soud korespondující žalobní námitku vypořádal. V odst. 45 napadeného rozsudku uvedl, že žádostí stavebníka bylo zahájeno řízení o této výjimce, přičemž žalovaný postupem ve svém rozhodnutí „*nepřekročil předmět řízení, ale toliko doplnil výrok způsobem, kterým vyčerpал celý předmět řízení.*“ Lze doplnit, že takový postup zdejší soud již dříve aproboval (srov. např. jeho rozsudek ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, odst. [14] a násl., publ. pod č. 3837/2019 Sb. NSS). V tomto směru stěžovatel opět nepředkládá argumentaci, která by věcně konkurovala uvedenému odůvodnění napadeného rozsudku, proto je i tato námitka ve smyslu výše uvedené judikatury podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nekvalifikovaná, a Nejvyšší správní soud se jí proto nezabýval. Jelikož tím pádem není naplněna premisa dílčí námitky vztahující se k aplikaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48, nelze ani tuto námitku vyhodnotit jako důvodnou.

[56] Pokud stěžovatel tvrdí, že pro něj bylo rozhodnutí žalovaného v části vztahující se k doplnění předmětné výjimky překvapivé, pak jde o námitku, kterou neuplatnil v žalobě, ačkoli tak zjevně učinit mohl. Tato námitka je tak podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná. Co se týče námitky porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, zdejší soud opět upozorňuje, že se krajský soud odpovídajícím žalobním bodem zabýval a uvedl k němu, že se změna prvostupňového rozhodnutí v právní sféře stěžovatele nijak negativně neprojevila – stěžovatel se totiž k povolení předmětné výjimky opakovaně ve správním řízení vyjadřoval (srov. odst. 46 napadeného rozsudku). Tvrdí-li tak stěžovatel, že mu žalovaný neposkytl prostor k vyjádření k odlišnému právnímu názoru, opět tím ulpívá na prostém nesouhlasu s odůvodněním napadeného rozsudku. K námitce opomenutí judikatury vztahující se k zásadě dvojinstančnosti kasační soud pouze obecně uvádí, že se krajský soud od této rozhodovací praxe neodchýlil, nýbrž rozhodl v souladu s ní – v podrobnostech srov. opět rozsudek ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, odst. [21] a násl., publ. pod č. 3837/2019 Sb. NSS.

[57] Z důvodu prostého nesouhlasu s právním posouzením napadeného rozsudku se zdejší soud nemohl zabývat ani námitkou týkající se výkladu ustanovení § 169 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 26 vyhlášky. Stěžovatel nezohledňuje závěry napadeného rozsudku v jeho odst. 65 a bez vazby na ně opakuje vlastní právní názor. Ani tato námitka tak není kvalifikovaná.

pokračování

[58] Z téhož důvodu se zdejší soud nemohl zabývat námitkou vydání prvostupňového rozhodnutí bez předchozího hydrogeologického průzkumu, resp. námitkou chybného odložení zjištění skutkového stavu na dobu po vydání rozhodnutí správních orgánů. Stěžovatel jen opakuje, že podle uvedených podkladů bylo třeba předchozí průzkum provést. Zcela však pomíjí právní názor krajského soudu, podle něhož v daném případě nebyl předchozí průzkum nezbytný, neboť byl skutkový stav zjištěn dostatečně a povinnost realizovat průzkum před vydáním rozhodnutí neplyne z právních ani technických norem (srov. odst. [19] výše). Stěžovatel rovněž nebere v úvahu skutečnost, že k provedení doplňkového hydrogeologického průzkumu dojde, přičemž bude-li zjištěno, že dochází k ovlivnění výšky hladiny vody v jeho studni, budou provedena adekvátní opatření ve smyslu podmínky 7. uvedené ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí.

[59] V tomto směru stěžovatel odmítá, že by měl být skutkový stav (včetně skutečného dosahu depresního kužele studny stavebníka) fakticky zjišťován prostřednictvím doplňkového hydrogeologického průzkumu až po vydání prvostupňového rozhodnutí. K uvedenému lze zopakovat, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně před vydáním daného rozhodnutí; námitka proto není ve smyslu výše uvedené judikatury kvalifikovaná. S ohledem na to není naplněna premisa námitky vztahující se k neprovedení důkazu dokumentem *HG posouzení – závěrečná zpráva*, ani námitky týkající se postupu v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. I tyto námitky je proto třeba vyhodnotit jako nedůvodné. Pokud jde o související námitku rozdílných metod výpočtu depresního kužele, stěžovatel ji v žalobě neuplatnil, přestože mu v tom nic nebránilo. Tato námitka je proto ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.

[60] Co se týče tvrzeného rozporu odůvodnění krajského soudu a posouzení Mgr. H., krajský soud k odpovídajícímu žalobnímu bodu uvedl, že „nerozumí námitce žalobce, že „oponentní hydrogeologický posudek není v podstatě proti čemu podat“, neboť stavebník [na rozdíl od žalobce] v řízení předložil hydrogeologické vyjádření zpracované osobou s odbornou způsobilostí v hydrogeologii,“ přičemž „o území existuje řada informací, a další hydrogeolog by tak mohl pracovat v zásadě se stejným rozsahem podkladů jako Ing. F.“ (srov. odst. 52 napadeného rozsudku). Pokud stěžovatel nyní namítá, že na základě uvedených informací nelze zpracovat „vypovídající nezávislý hydrogeologický posudek,“ neboť informace nebyly aktuální a relevantní, pouze tím opět obecně nesouhlasí s hodnocením krajského soudu i správních orgánů. Ty totiž dospěly k opačnému závěru. Stavebník předložil „odborné a aktuální informace potřebné k posouzení projednávané žádosti,“ (srov. odst. 70 napadeného rozsudku) – zejména hydrogeologické posouzení Ing. F. (srov. odst. [18] výše). Tyto informace a poměry v území byly „hydrogeologovi známy z dostupných podkladů, o čemž svědčí i jeho popis přírodních poměrů“ (srov. odst. 66 napadeného rozsudku). Současně je dané posouzení „přesvědčivé a dostatečně odůvodněné, přičemž žalobce jej svými obecnými námitkami relevantně nezpochybnil, [a jedná se] o vysoce kvalifikovaný odhad podložený hydrogeologickým výpočtem [vzal v potaz jak místní poměry, projektovou dokumentaci, tak předpokládaný odběr vody]“ (srov. odst. 57 tamtéž). Stěžovatel opět kasačnímu soudu nenabízí relevantní polemiku se závěry napadeného rozsudku, pouze s nimi jednoduše nesouhlasí. Daná námitka je opět ve smyslu výše uvedené judikatury podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nekvalifikovaná.

[61] Stejně je třeba vypořádat námitku, že zjištění skutkového stavu je povinností správních orgánů a nelze pouze odkázat na vyjádření Ing. F. – stěžovatel opět nereflektuje odůvodnění napadeného rozsudku v odst. 57, v němž se soud shodnou námitkou zabýval. Rovněž lze připomenout, že „*doporučení plynoucí z vyjádření Mgr. H. a RNDr. H. byla promítnuta v podmínkách pro povolení stavby. Zároveň je třeba zdůraznit, že obě vyjádření nejsou se závěry Ing. F. v rozporu*“ (srov. tamtéž). Nelze proto tvrdit, že závěry Ing. F. stojí v rámci zjištění skutkového stavu osamoceně a v kontrapozici k jiným zjištěním.

[62] V poslední kasační námitce stěžovatel namítá, že krajský soud v odst. 55 napadeného rozsudku chybně odkázal na str. 14 a 15 dokumentace, neboť se v nich soudem zmiňované informace nenachází. K tomu Nejvyšší správní soud pouze v obecnosti uvádí, že krajský soud posuzoval zákonnost rozhodnutí žalovaného, které vycházelo z odborného vyjádření Ing. F. a jeho doplnění v průběhu správního řízení. Skutečnost, že některé skutkové okolnosti neplynou z uvedených stran dokumentace, nýbrž z jiných jejích částí, z jiných vyjádření Ing. F. či z jiných podkladů rozhodnutí, není z hlediska zákonnosti relevantní. Ani stěžovatel ostatně netvrdí, jak se tento údajně nepřesný odkaz negativně promítl do jeho veřejných subjektivních práv. Vzhledem k tomu nelze přisvědčit ani konečné námitce týkající se důvodných pochybností o závěrech Ing. F. Ani tyto námitky proto nejsou důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[63] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[64] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[65] Osoba zúčastněná na řízení má v řízení o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); takové náklady jí však nevznikly, proto (za použití § 120 s. ř. s.) nemá právo na jejich náhradu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. března 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

pokračování

3 As 69/2025 - 65